

ZELDA
FITZGERALDOVÁ

VĚNUJTE MI VALČÍK

PŘELOŽILA KATEŘINA KLABANOVÁ

LEDA 2019

Věnováno Mildred Squiresové

SAVE ME THE WALTZ

First published in the United States by Scribner, New York, 1932

Translation © Kateřina Klabanová, 2019

Illustrations © Kateřina Bažantová, 2019

© LEDA spol. s r.o., 2019

ISBN 978-80-7335-582-1

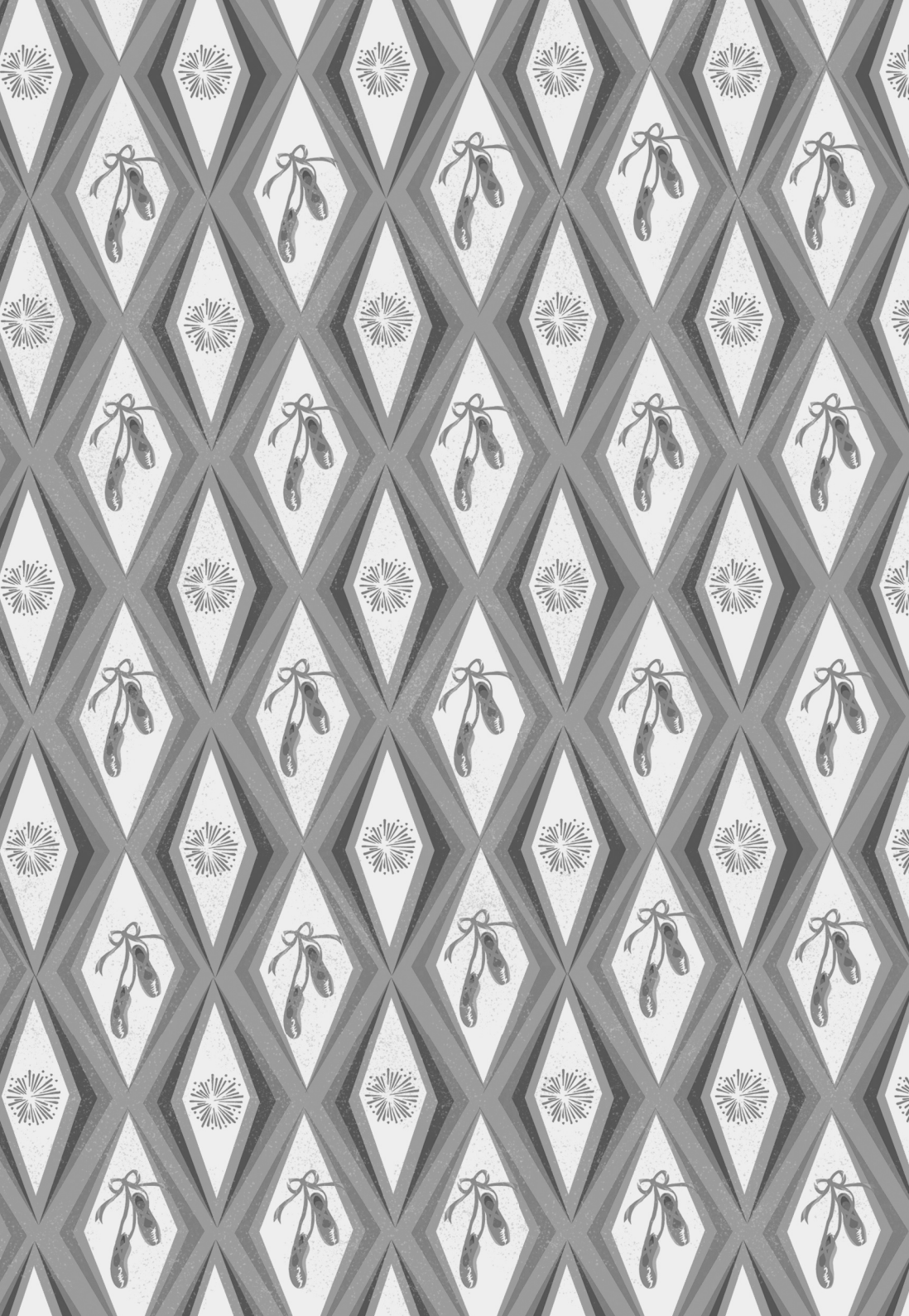
*„Já nejdnou jsem odkryl svou hruď
a slyš mne i nyní a věz, že nadobro blázen bych byl
a všeho rozumu prost, bych tebe zapírat chtěl!“*

SOKRATES: *Král Oidipús*
(přeložil Ferdinand Stiebitz)

◆ ČÁST PRVNÍ ◆

„Tyhle slečinky,“ říkalo se o nich, „mají dojem, že si můžou dělat, co se jim zlíbí, a že jim všechno projde.“

To proto, že otec pro ně ztělesňoval bezbřehou jistotu. Byl živoucí pevností. Většina z nás si buduje životní hradby z kompromisu, vztyčuje citadely z uvážlivé poddajnosti, sbíjí promyšlené padací mosty z citových ústupků a lije na nájezdníky vroucí smůlu plnou kyselých hroznů. Soudce Beggs se ale už zamlada opevnil bezúhonností a svoje věže i kaple vystavěl na rozumových základech. Jeho nejbližší by vám potvrdili, že v okolí hradu neponechal sebemenší skulinku, takže k němu nemohli vystoupat ani dobrosrdeční pasácci koz, ani baroni s nekalými úmysly. Jeho nepřístupnost se však zároveň stala patrně jediným kazem, který tomuto skvostu znemožnil zazářit v celostátní politice, do jejíchž řad by jinak snad i náležel. Stát na páně Beggsovu svrchovanost přesto pohlížel shovívavě, což jeho děti zprostilo počáteční potřeby namáhat se s výstavbou vlastních bašt. I jeden pán tak dokáže pozvednout celé své pokolení nad hrozící nebezpečenství a všeliké neduhy, a zajistit tím potomstvu přežití.

Silný muž může sám povznést mnohé, a předplatí-li ratorlestem vhodnou přírodní filosofii, poskytne rodině zdání, že je třeba o cosi usilovat. Jakmile se Beggsova dívka naučila

lavírovat mezi proměnlivými požadavky doby, už se jim sápa-
la po krku dábelská cílevědomost. Takto postižena pak dlouho
lpěla na feudálních tvrzích svých předků, v nichž hromadila
duchovní odkaz – a dovedla by si z něj uchovat ještě víc, jen
kdyby se vybavila patřičnými pokladnicemi.

Jedna ze spolužaček Millie Beggsové prohlásila, že v živo-
tě neviděla otravnější snůšku než tyhle zvykance. Stačilo za-
fňukat, a Millie dětem dodala, co jim na očích viděla, anebo
zavolala doktora, aby je ochránil před neúprosným světem,
který tak výjimečná robátka dokázal zaopatřit věru jen chabě.
Austinu Beggsovi se od otce náležitě záštity nedostalo, a tudíž
zaměstnával mozkové závity dnem i nocí, aby svoje sémě za-
bezpečil důkladněji. Millie chtěla nechtěla a bez váhání bráva-
la děti z postele třeba ve tři hodiny ráno, třásla těmi vřestidly
a potichoučku jim zpívala, aby tatínkovi rykem nevypudila
z paměti Napoleonův občanský zákoník. Soudce se totiž ne-
chával slyšet, že si snad bude muset pořídit tvrz někde na úte-
su a obehnat ji ostnatým drátem a smečkou šelem, aby měl
kam utéct před tou uřvanou hordou.

Austin miloval Milliiny děti s odtažitou něhou i sebezpyto-
váním, k němuž se význační mužové uchylují tváří v tvář pozůs-
tatkům mládí, vzpomínkám na dobu, kdy byli ještě vzdáleni
rozhodnutí, že se stanou strůjci vlastních zkušeností, a niko-
liv jejich výsledkem. Kdo zaslechl laskavost v Beethovenově
Jarní sonátě, ví, o čem je řeč. Snad by si s rodinou vybudoval
i těsnější pouto, kdyby záhy nepřišel o jediného syna. Ve snaze
překonat zklamání se zarytě upnul k obavám. A jelikož pení-
ze coby jediný zádrhel dělají hlavu mužům stejně jako ženám,
docházel s touto starostí za Millie. Účet za synův pohřeb jí ho-
dil do klína se srdceryvným výkřikem: „Jak po mně proboha
můžeš chtít, abych za tohle platil?“

Jeho choť nikdy nebyla příliš ukotvená v realitě a nedovedla si manželovu náhlou krutost přiřadit k jeho spravedlivé a ušlechtilé duši. Od té doby se neodvažovala lidi hodnotit a přizpůsobovala své pohnutky rozporuplným dojmům tak dlouho, až dokázala neochvějně stát na jejich straně, čímž dosáhla harmonie hodné svatých.

„Možná se moje děti nechovají jaksepatří,“ opáčila tedy oné spolužačce, „ale já to přehlížím.“

Nechávala se vláčet paradoxy lidské povahy tak často, že se naučila přes leccos přenést, a toto umění jí pomohlo zvládnout i příchod posledního dítěte. Když se Austin rozlítli kvůli stagnující civilizaci a zasypával její svatou trpělivost poukazy na finanční nejistotu či všeobecným rozčarováním a úbytkem nadějí v lidstvo, bezděčně přetavila vzrůstající odpor v obavy o Joaninu zvýšenou teplotu či Dixiin vyvrtnutý kotník a životními strastmi procházela s blaženou truchlivostí řeckého chóru. Když ji nakonec realita přece jen dohnala v podobě chudoby, obrnila se netečným optimismem, díky němuž odolala útrapám, které ji provázely až do konce života.

Rodinnou snůšku tak nakonec tvořila pouze děvčata, vysezená mystickou řízností černošských chův. A pan soudce se jim od zosobnění mimořádných požitků, jízdy drožkou na vyšperkovaný piknik či kapes plných mentolových bonbonů začal před očima postupně měnit v kárny orgán, v neúprosný osud, v sílu litery zákona, pořádku a zavedené kázně. Mláďa a stáří se tolik podobají hydraulické lanovce, na níž stáří – jelikož ho nepohánějí vody přesvědčení tak jako mláďa – udržuje chod vlastní vahou. Holčičky se postupně oblékaly do ženskosti a čím dál častěji se utíkaly pro milost k matce, aby unikly přednáškám o dospívání řádných mladých dam, skoro jako by s úlevou vyhledávaly chladivou jeskyni, v níž by se

dalo skrýt před oslňujícím a spalujícím zrakem životodárného slunce.

Na Austinově zápraží vrže houpačka, nad klematisem se vznáší světluška, hmyz se slétá do zlaté zkázy světla v hale. Stíny přejíždějí jižanskou noc jako smeták obtěžkaný hadrem, jímž se všechno smývá do zapomnění horké temnoty prvo-počátků. Melancholická povíjnice pokrývá mřížku z motouzu tmavým čalouněním.

„Povídej mi, jaká jsem byla jako malá,“ dožaduje se nejmladší. Tiskne se k matce ve snaze přiblížit se jí co nejvíc.

„Moc hodná.“

Nikdo jí neříkal, jak si má vykládat a chápat sebe samu – vstoupila totiž do života rodičů tak pozdě, že se intimní láska k bližnímu mezitím z jejich povědomí jaksi vytratila a dětství vnímali spíš abstraktně než jako konkrétní dítě. Chce slyšet, jaká je, asi jako když generál zpětně rozebírá bitvu a zaznamenává postup a ústup svěřených sil barevnými připínáčky, neboť ve svém věku ještě nedokáže pochopit, že se k nikomu a ničemu nemůže přirovnat. Neví, že svou kostru naplní tím, co ze sebe vydá. Ještě netuší, že samu sebe utvoří vlastním úsilím. To až mnohem později zjistí, že kosti jejího otce mohou vytyčit jen její nedostatky.

„A brečela jsem v noci a vyváděla jsem tak pekelně, že jste si s tatínkem přáli, abych radši vůbec nebyla?“ vyptává se dál Alabama.

„Co tě to napadá? Všechny moje děti byly k zulíbání.“

„A babiččiny taky?“

„Asi jo.“

„Tak proč vyhnala strýčka Cala, když se vrátil z války proti Severu?“

„Byla to prostě podivínská stará dáma.“

„A Cal byl taky podivín?“

„Jo. Když se Cal vrátil, vzkázala babička jeho Florence, že jestli čeká na její smrt, aby si mohla Cala vzít, měli by Featherovi vědět, že Beggsovi mají tuhej kořínek.“

„To byla tak bohatá?“

„Ale kdeže. Tam nešlo o peníze. Podle Florence by soužití s Calovou matkou vydržel leda ďábel.“

„Takže se strýček nakonec neoženil?“

„Ne – babičky si vždycky prosadí svou.“

Matka se zasměje: s pobavením šmelinářky, která v duchu rekapituluje, kdy koho jak převezla, byť se mírně kaje za svou chamtivost, a zároveň vítězoslavným smíchem rodiny, která ve věčném trumfování vyzrála na podobně citižádostivou famílii.

„Já bych si to teda na jeho místě líbit nenechala,“ prohlásí Alabama vzdorovitě. „Kdybych byla Cal, klidně bych si slečnu Featherovou vzala.“

Potemnělé *diminuendo* ovládne otcův hluboký vyrovnaný hlas na znamení, že u Beggsových je načase jít spát.

„Proč to znova přetřásáte?“ pronese káravě pán domu.

Zavře okenice, jako by zaklapl víko krabice nad pozoruhodnostmi domu: nad jeho zálibou ve světle i nad volánky záclon prostoupených sluncem, až se plisování vlní jako střapaté pestrobarevné záhonky kolem trávníků. V nastalém přítmí není místo pro stíny – šero pokoje nenaruší, jen je proměňuje v nedotčené světy, neurčitější a šedivější. V zimě a na jaře bývá dům nádherně prozářeným odleskem sama sebe v zrcadle. Co na tom, že se křesla rozpadají a v kobercích přibývá děr, když jas všechno setře. Páně Beggsův domov je vzduchoprázdňem, v němž soudce kultivuje svou dokonalost. A v noci ji, tak jako rytíř lesklý meč, ukládá do pochvy ze znavené ušlechtilosti.

Plechová střecha praská vedrem, vzduch uvnitř na člověka dýchne jako dlouho neotevřený kufr. Světlík nade dveřmi na kraji chodby v patře zůstává temný.

„Kde je Dixie?“

„Venku s kamarády.“

Holčička vycítí matčinu vyhýbavost, zbystří a přisune se blíž – připadá si důležitě, když se může stát součástí domácího dění.

To je pořád něco, dumá. S rodinou se jeden nenudí.

„Millie,“ ozve se pan soudce, „jestli se Dixie zase poplakuje po městě s Randolphem, může se rovnou spakovat.“

Rozčilením se mu klepe brada, pobouřená mravopočetnost mu dokonce setřásla brýle z nosu. Matka mlčky přejde přes rozehrátou rohož k sobě do pokoje a holčička leží ve tmě, ctnostně se podřizuje pravidlům stanoveným patriarchou rodu. Otec odchází čekat dolů v batistové noční košili.

Ze sadu se přes cestu line vůně zralých hrušek a vznáší se nad dívčí postelí. V dále zkouší orchestr waltz. Tmu prozařují bílé předměty – bílé květiny a dlaždice. Měsíc na okenních tabulkách se sklání nad zahradu a čeří šťavnaté výpary země stříbrným pádlem. Svět se jeví mladší, než je, a ona si náhle připadá tak veliká a moudrá, chápe svoje problémy a potýká se s nimi jako se svou osobní záležitostí, a ne jako s dědictvím svého plemene. Všechno je jasné a svěží, Alabama hrdě zkoumá život, jako by procházela zahradou, která si musí vystačit s neúrodnou půdou. Už teď pohrdá rostlinkami z katalogů, poněvadž věří ve schopnost zázračného pěstitele získat voňavé kvítky z nejtvrdějších skalisek a přimět úponky, aby vykvetly v noční poušti, ve schopnost zasadit závan soumraku a nabízet pak mastičkářům měsíčky. Přeje si snadný život překypující příjemnými vzpomínkami.

Zamilovaně rozjímá o sestřině nápadníkovi. Vlasy Randolpha McIntoshe jsou jako perleťové rohy hojnosti, z nichž se řinou zářivé světy, které tvoří jeho obličej. Ona sama takové světy nachází v sobě a v onom nočním zmatku zkoumá pocity, jež v ní vyvolává krása. Vzrušeně se ztotožňuje s Dixie coby s dospělou verzí svého já, kterou od ní odloučila léta proměny, jako by se člověk díval na svou opálenou ruku a nepřipadala mu povědomá, protože nezaznamenal její postupné tmavnutí. Přisvojuje si sestřino milostné dobrodružství. Živé představy ji uspávají. S vypětím si zkouší uchovat útržky snu a vznáší se mimo prostor i čas. Usíná. Měsíc shovívavě ukolébává snědou tvářičku. Ve spánku dospívá. Jednou se probudí a všimne si, že rostlinky na skalkách připomínají spíš houby, pochopí, že si vystačí s málem a že bílé kotoučky schopné provonět noc nejsou ani tak květiny jako spíš zárodečné bujení – a coby zkušenější bude s hořkostí kráčet geometrickými zahradami filosofujícího Le Nôtra spíš než po mlhavých zkratkách pod hrušněmi a kolem měsíčků dětství.

Nikdy nedokázala určit, co ji ráno vzbudilo, když se rozkoukávala na posteli s nepřítomným výrazem, jenž jí dusivě ležel na obličejí jako vlhká předložka z koupelny. Postupně sbírala síly. Oživlé oči jí z napjatých rysů vykukovaly ve skeptickém očekávání šelmičky v pasti, citronově blond vlasy se jí roztékaly po zádech. Ležérně se oblékala do školy, všelijak se kroutila a sledovala pohyby vlastního těla. Školní zvonek zněl v tichém vlhku Jihu mdle jako bóje v nekonečném šplouchání moře. Došla po špičkách do Dixiina pokoje a naplácala si na obličej její šminky.

A když někdo poznamenal: „Alabamo, nemalovala ses náhodou?“ prostě opáčila: „Škrábala jsem si tváře pilníčkem na nehty.“

Nejstarší sestru považovala za osobu navýsost uspokojivou: pokoj měla plný pokladů, všude se válelo hedvábí. Soška tří opičáků na římse sloužila kuřačce jako držák na zápalky. Poličku mezi dvěma sádrovými „mysliteli“ zabíral Rostandův *Cyrano de Bergerac*, Galsworthyho *Tmavý květ*, Wildeův *Dům granátových jablek*, Kiplingovo *Zhaslé světlo* a ilustrované vydání Chajjámových *Čtyřverší*. Alabama věděla, že Dixie v horním šuplíku schovává *Dekameron* – a přečetla si drsnější pasáže. Nad knížkami visela karikatura od Gibsona, na níž mladá dáma šťouchala kloboukovou jehlicí do pána za zvětšovacím sklem, na bílém houpacím křesle si hověl páreček plyšových medvídků. Sestra vlastnila pohádkový růžový klobouk, ozdobnou jehlicí osazenou ametystem a elektrické natáčky. Bylo jí pětadvacet. Alabamě bude ve dvě hodiny ráno 14. července čtrnáct. Třidvacetiletá Joan doma příliš nepobývala, ale při její pořádkumilovnosti se beztak dalo stěžít zaznamenat, jestli tu je.

To ráno sjela Alabama dychtivě po zábradlí. Občas se jí zdálo, že letí schodištěm – dole se zachránila tak, že obkročmo dopadla na široké zábradlí –, a při sjíždění ji znovu zaplavily vjemy z říše snů.

Dixie už seděla u stolu a nasupeným výrazem vzdorovala snad celému světu. Bradu měla zarudlou a na čele jí od pláče naskákaly červené fleky. Obličej se jí střídavě tu a tam nadouval, jako když v hrnci bublá voda.

„Já jsem se na tenhle svět nedrala.“

„Nezapomínej, Austine, že je dospělá.“

„A on prohnaná nicka a flákač, že mu není rovno. Ani se nenamáhá rozvést.“

„Já si na sebe vydělávám a budu si dělat, co chci.“

„Já ti říkám, Millie, že ten chlap už nepřekročí můj práh.“

Nejmladší se tichounce usadila a napjatě čekala okázalý protest proti otcovu vměšování do sestřiných milostných pletek. Jenomže ten možná přehlušila tichá dětská dychtivost.

Čas a prostor odměřovaly v tu chvíli pouze slunce na stříbřitých kapradinách, stříbrný džbán s vodou a soudcovy kroky na modrobílém dláždění – nic víc. Pak na rohu pod katalpami zastavila tramvaj a odvezla ho do práce. Bez přítomnosti velitele pableskovalo světlo na kapradí v méně spořádaném rytmu: rozhodnutí v domácích záležitostech odročil na později.

Alabama pozorovala trubač, který na zadním plotě visel jako korálové náhrdelníky na prodejním bidýlku. Ranní stín pod zederachem na ni působil stejně jako světlo – chladně a arogantně.

„Mami, já už nechci chodit do školy,“ zauvažovala nahlas.

„Proč ne?“

„Už všechno vím.“

Matka na ni lehce nevráživě vyvalila oči, a tak si dítě v duchu předsevzalo, že příště důkladněji zváží, co hodlá světu zjevit, a vrátilo se k sestře, aby unáhlenost zamluvilo.

„Co myslíš, že tatínek Dixie udělá?“

„Ále! Ty si tím rozhodně hlavinku lámat nemusíš. Na tyhle věci máš ještě času dost.“

„Já bych si to na jejím místě zakázat nenechala. Mně se Dolph líbí.“

„Jenomže člověk nemůže v životě dostat všechno, co by rád. A teď utíkej, ať nepřijdeš pozdě do školy.“

Před rozměrnými čtverci oken se houpala třída plná rozechvělých a rozpálených tváří, ukotvená k neutěšené litografii nadepsané PROHLÁŠENÍ NEZÁVISLOSTI. K chuchvalci slunečního svitu na vzdálené tabuli se líně přičítaly červnové

dny. Vzduchem vířily pozůstatky opravovaných chyb. Pach vlasů, zimního kepru a krust na kalamářích v místnosti stále dusily pozvolna nastupující léto, jež hloubilo bílá loubí pod stromy na ulici a přikládalo na okenní tabulky až nezdravě sladce teplé obklady. Uspávající nudou tklivě kroužilo vyvolávání černošského zelináře.

„Kdóó koupí rajčátkááá, rajčátka na proděéj. Brúkev, brúkvičkááá!“

Černé chlapecké zimní podkolenky si sluníčko obarvilo dozelená.

Alabama pod popisek „Rozprava v athénském shromáždění“ doplnila „Randolph McIntosh“. Obkroužila sdělení „Všichni muži byli vzápětí pobiti a ženy a děti prodány do otroctví“, Alkibiadovi namalovala rty, přikreslila mu módní mikádo a zaklapla tu proměnu učebnice *Dějiny antiky*. Myšlenkami se toulala úplně jinde. Jak jen to Dixie dělá, že je taková uvolněná a všemu přístupná? Alabama pochybovala, že by se sama dokázala se vším tak rychle vypořádat – smířit se s tím, co jí život přinese. Zato sestra jí pro všechna ta úskalí připadala jako dělaná.

Měla na starost společenskou rubriku v místních novinách. Jakmile přišla domů z redakce, zabrala si telefon až do večere. Přecházela z drmolení k cukrování a dojetí, přičemž zaujatě naslouchala záchvěvům vlastního hlasu.

„To ti teď říct nemůžu...“ Následovalo zaklokotání, jako když se vypouští vana. „Povím ti to, až se uvidíme. Ne, teď to vážně nejde.“

Austin Beggs ležel na tvrdém kovovém lůžku a srovnával si štosy žlutnoucích odpolední. *Kronika britského práva* a *Soudní případy* vázané v teletině pokrývaly jeho trup jako listí. Telefonát mu nedovoloval plně se soustředit.

Vždycky poznal, že si Dixie volá s Randolphem. Po půlhodině vtrhl do haly a přeskakující hlas napovídal, nakolik se musí ovládat.

„Pokud s ním teď nemůžeš mluvit, tak proč v tom hovoru pokračuješ?“ Vzápětí zprudka popadl sluchátko. Odřezával jednotlivá slova s krutou přesností preparátora.

„Byl bych vám neskonale vděčen, kdybyste se mojí dceři už nepokoušel volat ani se s ní stýkat.“

Dixie se zavřela do pokojíčku a dva dny odmítala vycházet a jíst. Nejmladší si lebedila ve vědomí, že se těch rozbrojů může účastnit.

„Chtěl bych, aby se mnou Alabama tančila na Plese krásy,“ vzkázal jí po drátě Randolph.

Slzy ratolestí velely matce jednat.

„Proč tatínka dráždíš? Vždyť si to můžeš vyřídit venku,“ vyčetla dceři smířlivě. Léta soužití s nevyvratitelnou logikou vytríbeného smýšlení pana soudce v ní vypěstovala bezbřehou a bezuzdnou velkorysost. Jelikož pouhá ženská snášlivost jí v takovém prostředí nedokázala připravit půdu pro mateřské kompromisy, uchýlila se kolem pětáctýřicítky k citové anarchii. Tímto způsobem se zas a znovu ubezpečovala, že je nutné přežít. Snad jen díky vrtkavosti mohla upevnit svůj vliv na rodinné soužití, kdyby o to stála. Austin by si se třemi dětmi, nedostatkem peněz, s volbami příští podzim, se svým pojištěním i životem v souladu se zákony nemohl dovolit umřít, ba ani onemocnět, ale Millie coby mnohem volněji propletené vlákno dané výšivky cítila, že ona tu možnost má.

Alabama zanesla na poštu dopis, který Dixie sepsala na matčin návrh, a obě se sešly s Randolphem v kavárně Tip Top.

Protože však léty dospívání proplouvala jako jedním velkým vírem rázné rozhodnosti, bezděčně nedůvěřovala „významu“ toho, co si sestra s Randolphem sdělují.

Nápadník pracoval jako reportér ve stejném plátku. Jeho matka se mu zatím ve skromném domku kdesi poblíž jižanských močálů starala o dcerku. Křivky Randolphova obličej a tvar očí nepodléhaly konkrétním pohnutkám, jako by jeho tělesná existence byla tím nejúžasnějším, čeho kdy dosáhl. Vedl večerní kursy tance, kam mu většinu frekventantů dohazovala Dixie – stejně jako mu obstarávala většinu vázanek, když už jsme u toho, a vůbec cokoliv, co se jeho osoby týkalo a vyžadovalo patřičný vkus.

„Miláčku, nuž musíš odkládat na talíř, pokud ho zrovna nedržíš,“ dirigovala Dolpha ve snaze nalít jeho osobnost do kadlubu své společenské vrstvy.

Těžko soudit, jestli ji vůbec slyšel, byť se tvářil, že všemu patřičně naslouchá – ale možná jen čekal na nějakou pohádkovou serenádu, nebo na okamžik, až se mu odkudsi shůry zjeví, jaké má být jeho místo pod sluncem.

„A já si dám plněný rajčata a zapečený brambory a celou kukuřici a muffiny a čokoládovou zmrzlinu,“ přerušila ji netrpklivě mladší sestra.

„Panebože, Alabamo! Takže my spolu nacvičíme *Tanec hodin*, já jako harlekýn v trikotu a ty budeš mít balerínu a třírohák. Dokážeš nastudovat balet během tří neděl?“ zeptal se jí.

„To se ví. Pamatuju si ještě pár kroků z loňska, z karnevalu. Takhle nějak.“ Alabama složitě přetancila prsty po stole. Ukazováček nechala přitlačený na desce, aby bylo vidět, kam došla, načež rozpletla ruce a začala znovu. „Pak to pokračuje takhle ... a končí to s br-r-rr-úp!“ vysvětlovala.

Dvojice ji pochybovačně sledovala.

„Výborně,“ pronesla Dixie váhavě, čímž spíš ocenila její zápal než výkon.

„A ty můžeš ušít kostýmy,“ dodala Alabama rozpaleně v majetnickém rozmachu. Kořistila totiž dosažitelné nadšení s vervou nájezdníka a hamizně se vrhala na cokoliv, co bylo po ruce, ať už na sestry, jejich nápadníky, na představení či na pompu. V zájmu nezadržitelného vývoje se dalo při troše improvizace zužitkovat úplně všechno.

Zkoušela baletní číslo s Randolphem každé odpoledne ve staré aule, dokud sál nerozmazalo šero a stromy venku se nerozjasnily vlhkem, přestože nepršelo – až připomínaly obrazy od Veroneseho. Kdysi odtud za války proti Severu odcházel první alabamský pluk. Úzký balkon na šroubovicích kovových pilířů už byl značně prověšený a v podlaze zely díry. Šikmé schodiště lemovaly dobové výjevy z městského tržiště: plymutky v klecích, ryby a sekaný led u řeznických stánků, girlandy šněrovacích bot a přehlídka vojenských kabátců. Děvče si v návalu vzrušení připadalo jako bojovnice v záloze.

„Alabama se vybarvila po matce,“ pronášeli zasvěcení při pohledu na kroužící postavu.

„Škrábala jsem si tváře pilníčkem na nehty,“ halekala z jeviště. Komentovala tak svou barvu pleti, ne vždy pravdivě či přístojně, spíš ze zvyku.

„To dítě má talent,“ říkalo se. „Neměl by se nechat ležet ladem.“

„Vypracovala jsem se sama,“ odpovídala ne zcela upřímně.

Když za živým obrazem na konci baletu spadla opona, vnímala potlesk jako burácení projíždějícího vlaku. Na plesě hrály dva orchestry a úvodní promenádu vedl sám guvernér. Po vystoupení zůstala stát v potemnělé chodbě vedoucí k šatnám.

„Jednou jsem to popletla,“ zašeptala natěšeně. Vzrušení večera se odvíjelo mimo její dosah.

„Byla jsi dokonalá,“ prohlásil s úsměvem Randolph.

Visela na jeho slovech jako ornát na stojanu. Tanečník s pochopením sevřel úzká ramínka a přešel jí po rtech vyhlídkou, z níž námořník pátrá po jiných stěžních na obzoru. Nosila ten odznak zralosti coby vyznamenání za odvalu: cítila ho ještě dlouhé dny a vzpomínka na něj ji zas a znovu rozechvívala.

„Už jsi skoro dospělá, vid?“ ujistil se.

Alabama se necítila oprávněna posuzovat tak neurčitá hlediska, byť by už z jistých náznaků a stránek zvládla poskládat představu, že se stává ženou, která na ni po polibku vykoukla za jeho zády. Promítnout se do té smyšlenky by znamenalo zpronevěřit se dosavadnímu pojetí sebe sama. Polekala se, protože své srdce sice odjakživa přirozeně považovala za poutníka, ale najednou jako by se rozskočilo na několik poutníků naráz. Představení skončilo.

„Alabamo, ty nepůjdeš na parket?“

„Já ještě nikdy netancovala. Bojím se.“

„Dám ti dolar, když si zatancuješ s támhletím fešákem – už na tebe čeká.“

„No dobře, ale co když upadnu nebo on zakopne o mě?“

Randolph ji mladíkovi představil. Šlo jim to docela obstojně, jen úkroky stranou se jim nedařily.

„Jste tak rozkošná,“ rozplýval se. „Jako z jiného světa.“

Nabídla mu, že ji může přijít někdy navštívit, a stejně tak mnoha ostatním. A jednomu zrzkovi, který po parketu klouzal, jako by sbíral smetanu, dokonce slíbila, že s ním zajde na taneční odpoledne do klubu. Do té doby si ani nepředstavovala, jak asi takové rendez-vous probíhá.

Tím spíš jí bylo líto, když ze sebe musela smýt večer spolu se šminkami. Při líčení na smluvené schůzky si bude muset vystačit s Dixiinou pudřenkou.

Soudce usrkával kávu nad složenými novinami a nahlas předčítal ohlasy plesu. „Příležitosti propůjčila lesk i Dixie Beggsová, nejstarší dcera soudce Austina Beggse z našeho města,“ stálo v článku, „když přivedla svou nadanou mladší sestru, slečnu Alabamu Beggsovou, jež spolu s Randolphem McIntoshem nastudovala baletní číslo pozoruhodné krásy a vynikajícího provedení.“

„Jestli si Dixie usmyslela, že mi bude v rodině zavádět manýry prostitutek, může si rovnou sbalit kufry. To jsem se dočkal! Že se moje jméno objeví v tisku vedle toho zpustlíka! Místo aby mi moje děti dělaly čest, vláčejí mě bahnem. Nejspíš zapomínají, že pak už jim na světě nezbude vůbec nic!“ vybuchl.

Bližší upřesnění toho, co po nich vlastně vyžaduje, od otce Alabama v životě neslyšela. Výlučnost ducha upírala soudci sebemenší naději na domluvu se sobě rovnými a od těch, s nimiž přicházel do styku, očekával jedině obecnou a uhlazenou zábavu proloženou přiměřeným respektem k jeho odtažitosti.

A tak se Randolph přišel odpoledne rozloučit.

Houpačka vrzala, růže vadly od slunce a prachu. Alabama seděla na schodech a zalévala rozpálenou hadicí trávník. Špatně utěšenou tryskou jí voda žalostně stékala na šaty. Byla smutná, poněvadž doufala, že jí náhoda přihraje další příležitost k políbení. Zařekla se, že na to první každopádně nikdy nezapomene.

Sestra nespouštěla oči z nápadníkových rukou, jako by čekala, že ji jeho prsty dovedou až na kraj světa.

„Třeba se vrátíš, až se rozvedeš,“ vzlykla Dixie. Randolphovy oči se na růžovém pozadí naplnily nezvratností. K Alabamě se jasným a netečným hlasem neslo: